

תה חווה: מעצבת אופנה. מורתה. שהיתה אשת רב, היתה בהלם. לפני 20 שנה, לחשוב על מיקצוע כזה ולכתוב דבר שכזה, היה כמו לכתוב שאני רוצה להיות נערת סלפון.

המורה קראה בדחיפות לאמה של חווה, ליעוץ, ויחד החליטו פשוט להתעלם מהעניין. את הר סיפור הזה סיפרה האם לחווה רק כשסיימה את בית-הספר התיכון.

עם הבוסית

מינה צאלים, שקירבה אותה לאופנת העור. לפני שנה, כשנכנסה חווה לשטח עיצוב בגדי העור, היו לה רגשות מעורבים. „עד אז לא אהבתי עור, ולא היה לי אפילו בגד אחד מעור. היום אני אוהבת את זה.“ בתמונה מימין למעלה: חווה שלמן וזיוה נצר. „אין שום קשר בין אמונה ובין המיקצוע“, אומרת חווה. „אני מסוגלת לעצב כל דבר. אין לי מעצורים.“

רק אחרי שחווה סיימה את לימודיה באוניברסיטה והתחתנה, היא התחילה ללמוד אופנה, ועבדה כמה שנים במפעל לביגוד ילדים. לפני כשנה חל מיפנה בחייה. ב"ה המלצתה של הרגומנית לילי קפון היא נפגשה עם מינה צאלים, בע"ל חברה לביגוד ילדים.

„לילי עשתה את העבודה, וממש דחפה את מינה שתיקח אותי. מינה הימרה עלי, למרות שלא היה לי שום מושג בעור. נכנסתי לסיור פור עם רגשות מעורבים. לא הייתי ממש שלמה עם עצמי. רצתי להעשות כמה דגמים כדי שאוכל לראות את התוצאות, אבל כבר בדגם הראשון נדלקתי על העור. לפני כן לא רק שלא עסקתי בעור,

לא תאמינו מי עיצבה אותה, „אני מעצבת רק דברים שאני אוהבת“, אומרת חווה. „אני יכולה לאהוב בגד, אפילו חושפני, אלא שלא אלבש אותו.“ **צילומים: דרורה זיכרונני**

שליץ במיני

לא תאמינו מי עיצבה אותה, „אני מעצבת רק דברים שאני אוהבת“, אומרת חווה. „אני יכולה לאהוב בגד, אפילו חושפני, אלא שלא אלבש אותו.“ **צילומים: דרורה זיכרונני**

מצויגים אותי ומוחאים לי כפיים. דני, בעלה, בעליחנות לתכשיט סיס, הולך איתה לאורך כל הדרך. הוא מעודד וממריץ, מבין ועוזר בסיוע בילדים ובסידור הבית. „אנחנו מכירים מגיל 15 וחצי“, מוסיפה חווה בחיוך מאושר. חווה נוסעת פעמיים בשנה ל"חול", לתערוכות הפרט-אה-פורטה,

כיפות במישפחה

בתמונה משמאל: אחרי תצוגה מוצלחת ויתרה חווה על עקרונותיה והסכימה להצטלם עם כמה דוגמניות, ניות, ביניהן (כורעת) חברתה הטובה לילי קפון. מימין: זיוה נצר בחליפת-עור שעיצבה חווה שלמן. חשיפה אי שית זה חלק מהמיקצוע, מנסה להסביר הבעל, דני, לאשתו, שאינה אוהבת להצטלם. בתמונה: חווה עם שלושת ילדיה.

